

Beste klussers, knutselaars,
constructie-werkers van
de onbebouwde grond van
Festival Cement,

Ik schrijf deze brief vanuit mijn
pas ontdekte schuilplaats.
Zittend tegen een glazen muur
naast de ingang van het
gebouw van 'Leefmilieu Brussel'.
Het is gigantisch van binnen;
een grote hal met ergens in
de hoogte een plafond van glas.
Het gebouw is gesloten en
uitgestorven, op twee
glazenwassers na.
Voor de ingang naast de, normaal
gezien, automatische draaideur
is een soort 'gallerij' met
vierkante, gladde, zwarte
pilaren. Ze lijken van plastic
maar zijn klinker van iets
ijzerigs. Tussen twee van
die pilaren zit ik, als
zon-behoefte, in de zon,
uit de wind en vooral uit
het zicht. Want stilstaan
of zitten in de publieke ruimte
is hier in Brussel sinds een
paar dagen verboden.
Onder mij liggen rechthoekige,

grijze tegels met zwarte
kiezels ertussen. Grassprietten
en bloemen groeien in daarvoor
bedoelde, vierkante vakken
tussen rechte, stenen paden.
prille / jonge bomen staan in
rijen tussen het gras,
omringd door lage houten
paaltjes ze trekken (?),
hangen (?) met zwarte
banden aan de jonge stam.
Het is wel bizar.

Ik heb met mijn werk de
afgelopen tijd de mogelijkheid
van schuilplaatsen in de
publieke ruimte onderzocht.
Ik maakte een performance,
Reconstructie van een schuil-
plaats, vanuit mijn nieuws-
gierigheid naar plekken waar
je ever kan zijn zonder in
een economische logica te
zitten en waar je je kunt
terugtrekken uit de functionele
stroom van het dagelijks leven.
Nu is er nauwelijks nog een
functionele stroom in de stad
maar schuilen lijkt des te
nodzakelijker, uiteraard al
helemaal voor zij die niet

naar binnen kunnen maar toch met dezelfde maatregelen worden tegemoet getreden.

Schuilen, de betekenis en mogelijkheid hiervan, is een rode draad in mijn werk. Ik ben afgestudeerd in 2018 aan het RITCS en werk sindsdien als performer en theatermaker. Ik maak in situ performances die ik zie als fysieke (sommigen zeggen 'hands on') denkbelevingen en gezamenlijke exploraties. Onder al mijn werk ligt een nieuwsgierigheid naar, en fascinatie voor, het/ons (mogelijke) gebruik van ruimte.

Omdat ik veel denk, of velderk, dat een samenleving een constante handel van; discussie over-, en omgaan met- ruimte is; waede over (af) gepakte ruimte, angst voor (te) weinig ruimte, vreugde om (vrij) gemaakte ruimte.

Het idee van al die ruimtes

die wij 'zijn' naast elkaar
voelt dui-zelingwekkend.
(Het idee van ruimte maakt
ook ruimte om een geheel
te denken dat 'bewoond'
kan worden maar misschien
dwaal ik een beetje af).

In deze onophoudelijke
onder-handeling van ruimte
zie ik ook, naast de ellende,
een soort humor.

Te n minste, het voelt gezond
om de onder-handeling van
een afstandje te kunnen
bekijken (inclusief de eigen
ruimte).

En o.a. dat brengt me
bij slapstick.

Ik ben geïnteresseerd in
slapstick als lens waarmee,
eigenlijk liefdevol (als in
onbevooroordeeld en met
aandacht), kan worden
gekeken naar dit 'spel' van
ons samen-leven, en als
actieve, eigenlijk extreem
inclusieve, houding waarin
een handelingsperspectief
huist die zich verzet tegen

onderscheid en fragmentering.
Misschien ever wat concreter.
Het soort subtiele slapstick
waar ik naar zoek, vind ik
bijvoorbeeld bij Jacques Tati
(voornamelijk 'playtime').
Het is dus een kinderlijke
aandacht die alles op z'n
kop kan zetten. Door dichterbij
te komen, in te zoomen op
wat je tegerkont, wordt er
tegelijk afstand gecreëerd,
en daarmee ruimte.

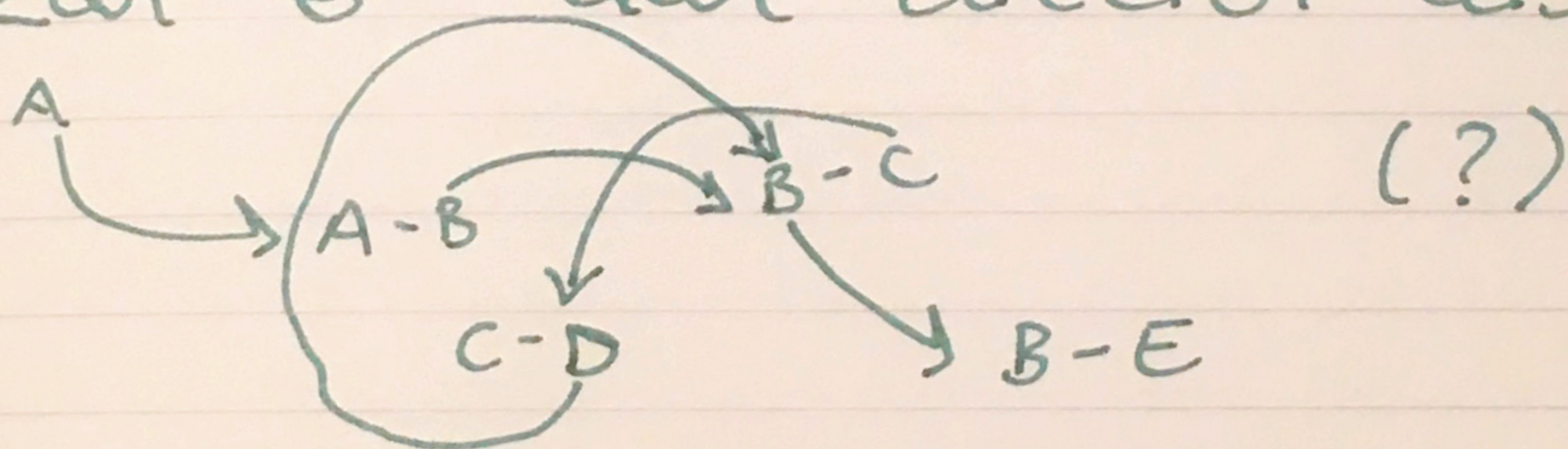
De dingen worden zowel uit
hun context getild, uit het
van zelf sprekende, als dat
ze in een context van een
geheel worden gezet.

(Misschien is het ook wel
'de vrije blik' die zich niet
hardt aan 'hier moet je
kijken!')

In een komend werk, dat een
verkenning wordt van de (mogelijke)
ruimte van (de) natuur
in de stad, wil ik onderzoeken
hoe ik deze slapstick lens
en houding kan mee geven
aan een publiek.

Ik denk nu aan een
'speurtocht waarin je je
laat afleiden door alles
wat je tegenkomt'.

Een mogelijke zelfverzorgende /
uitgevoerde dramaturgie
hiervoor (in plaats van
het Aristotelische 'ejaculatie
model' \rightarrow) zou kunnen
zijn de 'chaos-ketting-
reactie-dramaturgie',
gebaseerd op lichamen die
elkaar ontmoeten en in
beweging zetten. Het model
kan er dan uitzien als:

Wat is de dramaturgie en
het model dat jullie zouden
wilt vinden voor jullie werk-
in-ontwikkeling?

(Dramaturgie begrepen als
wijze om je materiaal te
structureren).

En ook, een meer persoonlijke
vraag; wat heb je nodig om
ontvankelijk te zijn (er/of
aandacht te geven aan wat
je normaal over het hoofd ziet)?

Veel liefs, en hou je
broos in deze uitzonderlijke
tijd,

Salamé